

[Første næstformand]

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. (Forhøjelse af skatteprocenten) [af Kaj Hansen (DKP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 29. Fremsat 11/10 77).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

17) Første behandling af:

Forslag til lov om ophævelse af lov om ændring af forskellige skattelove. (Lempelse af dobbeltbeskatningen af udloddede selskabsindkomster) [af Kaj Hansen (DKP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 30. Fremsat 11/10 77).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministerne for skatter og afgifter (Kampmann):

De to lovforslag, som kommunisterne har fremsat, går ud på at ophæve den lempelse af dobbeltbeskatningen af udloddede selskabsindkomster, den såkaldte godtgørelsesordning, som vi gik gennemført i 1976, og genindføre den tidligere selskabs- og aktionærbeskatning, dog med den ikke uvæsentlige ændring, at den nuværende selskabsskatteprocent på 37 pct. skal forhøjes til 66½ pct., og desuden skal den kommunale andel af selskabsskatten ændres fra de nuværende 3/20 til 50 pct.

I bemærkningerne til lovforslagene hævder kommunisterne, at man med reglerne om skattegodtgørelse og en række forskellige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger fra de senere år, således f. eks. investeringsfradrag, ekstraordinære afskrivninger, henlæggelser til investeringsfonds og skattemæssig tilbageførsel af underskud i aktieselskaber, i realiteten har afskaffet selskabsskatten. Det er ikke rigtigt, hvad jeg skal komme ind på

om lidt. Først et par ord om godtgørelsesordningen.

Gennem denne ordning har man søgt at opnå en større ensartethed i beskatning af aktieselskaber og de personligt drevne virksomheder, og man har tilstræbt, at skattemæssige hensyn ikke kommer til at spille for kraftigt ind, når aktieselskaberne skal vælge, om der bør finansieres gennem lån eller med risikovillig kapital. Endvidere skulle den nye ordning kunne bidrage til at skaffe mere risikovillig kapital frem til aktieselskaberne.

Et væsentligt hensyn har da også været at styrke de danske selskabers konkurrence-mæssige stilling i forhold til de udenlandske selskaber ikke mindst i de lande, hvor lignende godtgørelsesordninger allerede er indført. Det gælder f. eks. England, Frankrig, Belgien og Vesttyskland. Sammenlignet med disse lande er den danske skattegodtgørelse til udbyttmodtager ret beseden, den udgør som bekendt 15 pct. af det udloddede udbytte, og det betyder, at man lemper dobbeltbeskatningen med et beløb svarende til 1/4 af den selskabsskat på 37 pct., der er betalt i selskabet af den udloddede indkomst.

Man må heller ikke glemme, at for en væsentlig del af den udloddede selskabsindkomst består dobbeltbeskatningen fuldt ud. Det betyder ofte, at den samlede beskatning i selskaber og hos aktionærer kommer til at ligge noget over beskatningen af indkomster erhvervet uden for selskabsforhold.

Derfor er det ikke rigtigt – og det var det, jeg forudskikkede før – når kommunisterne hævder, at selskabsskatten i realiteten allerede er afskaffet. Den indbringer et provenu, som ikke er helt ubeskedent, formentlig heller ikke for kommunisterne. I indkomståret 1977 anslår vi det til ca. 3,6 mia kr.

Jeg har hermed begrundet, hvorfor vi kraftigt tager afstand fra de to lovforslag, kommunisterne har fremsat.

Erenbjerg (S):

Debatten om de foreliggende lovforslag vil nok vise sig i store træk at blive en gentagelse af debatten den 20. maj 1976, da et stort flertal gik ind for et lovforslag om lempelse af dobbeltbeskatningen af udloddede selskabsindkomster. Man kan spørge, hvorfor vi skal have denne gentagelse, og man kan spørge, hvilke formål det tjener, at kommuni-

[Erenbjerg]

sterne allerede nu fremsætter ikke blot et lovforslag gående ud på en ophævelse af loven om lempelse af disse selskabsindkomster, men også et lovforslag, der indebærer en skærpelse af beskattningen af disse.

Vi er i socialdemokratiet ikke kede af, at kommunisterne fremsætter et sådant forslag, fordi det giver os anledning til at fastslå ikke bare over for kommunisterne, men over for samtlige partier i folketinget, at socialdemokratiet altid vedstår de forlig, som vi indgår med folketingets øvrige partier.

Vi foretrækker så langt aktieselskabsformen fremfor den enmandsejede virksomhed. Det gør vi alene af den grund, at der i aktieselskaberne sker en opsplnitning af erhvervsformue og privatformue – og det kan være en stor fordel i andre relationer – men også fordi de ansatte i virksomheder med et vist antal ansatte er repræsenteret i aktieselskabernes bestyrelse, og det anser vi for noget værdifuldt. Derfor må vi afvise forslaget om stort set samme beskattning af indkomst, enten den kommer fra et privatejet firma eller fra et aktieselskab.

Den udvikling, der har været i gang med at organisere sig i aktieselskaber udelukkende ud fra at skattemæssigt synspunkt, har været medvirkende til at lægge en ellers værdifuld organisationsform for had. Det er vi kede af, men det retfærdiggør ikke, at man modarbejder denne organisationsform, som de foreliggende lovforslag gør. På den baggrund kan det ikke være nogen overraskelse, at vi foretrækker et andet skattesystem med hensyn til aktieselskaber, end vi anvender for det enkeltmandsejede firma.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres det, hvilke tilskud man i de seneste forlig har ladet tilflyde erhvervslivet. Det er, som om kommunisterne helt overser, hvilket samfund vi lever i. Hvis man ikke fra samfundets side tilskynder til at investere i arbejdspladser, vil en eventuel overskydende kapital søge over i andre, mere givtige investeringer, der ikke fremmer beskæftigelsen. Derfor er disse tilskud ikke, som hævdede af kommunisterne, tilskud til arbejdsgiverne, men tilskud, der udelukkende har til hensigt at oprette flere arbejdspladser. I parentes skal bemærkes, at selv med den nuværende lempelse af selskabsbeskattningen er den samlede beskattning i aktieselskabet og hos aktionærerne

større, end hvis den samme indkomst var indtjent i et enkeltmandsfirm.

Vi tager på baggrund af dette afstand fra lovforslagene ikke bare under hensyntagen til et indgået forlig, men også fordi vi finder aktieselskabstanken mere i overensstemmelse med vores synspunkter end det enmandsejede firma. Vi kan så undres såre over, at kommunisterne ikke deler vores synspunkt på dette område.

Dohrmann (FP):

Man hører ofte nogen sige, at med de elendige og skadelige skattelove, vi har her i landet, vil enhver ændring kun kunne betyde forbedringer. De, der udtaler sig sådan, har nok overset, at vi har et kommunistisk parti her i folketinget. Som det er foreslået i lovforslag nr. L 29 at gennemføre skattestigninger fra 37 pct. til 66,66 pct. i den nuværende situation, hvor stort set alle selskaber trænger til likvid kapital, vil kun tjene det formål, at endnu måske hundredtusinde mennesker bliver arbejdsløse.

Bemærkningerne om, at kommunerne skal skærpe selskabsligningen, har vel kun det sædvanlige kommunistiske sigte at mistænkeliggøre alt og alle, som prøver på at sætte noget i gang. Lovforslag nr. L 30 er en ændring i forhold til augustforliget fra 1976. Vi har ikke ændret holdning til denne sag, men vi kan under ingen omstændigheder godkende kommunisternes bemærkninger.

Jeg kan på fremskridtspartiets vegne tilsige en grundig udvalgsbehandling. Vores stilling til lovforslag nr. L 30 vil afhænge af denne udvalgsbehandling, men det skal ingen hemmelighed være, at vi går kraftigt imod lovforslag nr. L 29.

Anders Andersen (V):

Venstre er imod de to lovforslag. De går lige stik imod den tankegang, vi har i venstre, nemlig at man skal styrke erhvervslivet og derigennem forsøge at styrke beskæftigelsen. Hvis man gennemførte disse lovforslag, ville man trække yderligere kapital ud af det hårdt betrængte erhvervsliv, og det ville være til stor skade for beskæftigelsen.

Det er egentlig forunderligt, at kommunisterne fremsætter sådanne lovforslag. Jeg går ud fra, at man fra kommunistisk side er interesseret i at få en større beskæftigelse her i

[Anders Andersen]

landet. Det er der jo i allerhøjeste grad behov for.

Vi går altså imod lovforslagene, og jeg skal ikke knytte yderligere kommentarer dertil.

Hagen Hagensen (KF):

De to lovforslag er ganske og aldeles stik imod, hvad det konservative folkeparti står for. Jeg kan derfor afvise begge lovforslag for vort vedkommende.

Jeg vil gerne til regeringspartiets ordfører sige, at vi ikke som han foretrækker aktieselskabsformen fremfor enkeltmandsfirmaet. Vi ønsker ligestilling i henseende til den form, hvorunder man vil drive sin erhvervsudøvelse, og vi ønsker også at gå videre end den lempelse af dobbeltbeskatningen ved udbytte fra selskaber, som loven fra 1976 bestemmer. Spørgsmålet om udligningsskat er vi ved at finde en løsning på, og jeg håber, at vi senere hen kan komme videre frem, således at der undgås dobbeltbeskatning i videre omfang.

I øvrigt kan jeg i mangt og meget henvise til de bemærkninger, ministeren gjorde til de to lovforslag. Jeg skal blot, når man i bemærkningerne til det ene siger, at der er blevet foræret arbejdsgiverne en mængde, føje til: men hvad er det dog for noget snak, rent ud sagt? Hvad er det, der er sket? Der er givet støtte til erhvervslivet, måske, der er givet vilkår for det, så det kan komme til at virke, men det skulle da være den første betingelse for, at vi kan få mere beskæftigelse i gang. Det må jeg også overensstemmende med den forrige ordfører mene at DKP vil gå ind for.

Helt klar afvisning fra vor side.

Bollmann (CD):

Bege disse lovforslag fra DKP viser klart, hvilken opfattelse partiet har af dansk erhvervsliv. Særlig de bemærkninger, der er anført til lovforslag nr. L 30, giver tydeligt udtryk for en total mangel på interesse for at bevare danske virksomheder og de dertil knyttede arbejdspladser. Jeg skal derfor ikke bruge megen tid på disse forslag, som CD klart må tage afstand fra, men jeg må sige, at tanken om at ændre fordelingen af selskabskatteprovenuet mellem stat og kommune måske var værd at se nærmere på. Efter at

anpartsselskaber er blevet almindelige, findes der faktisk kommuner her i landet, der som følge af, at et meget stort antal private virksomheder er overgået til den nye selskabsform, har haft en mærkbar nedgang i skatteindtægterne.

Jeg vil derfor benytte lejligheden til at spørge ministeren, om han er klar over dette problem, og om han i givet fald vil tage initiativ til at afhjælpe dette forhold.

Ole Olsen (SF):

Jeg tror ikke, forslagsstillerne har forestillet sig, at disse to lovforslag blev gennemført med den sammensætning, det nuværende folketing har. Når de forskellige borgerlige partier står op og udtrykker deres, jeg var lige ved at sige lede ved forslagene, kan det jo ikke overraske nogen. Jeg har mere lyst til at hæfte mig ved, hvad der blev sagt fra regeringspartiets side.

Hr. Erenbjerg sagde, at man vedstår forlig, man har indgået. Det er da ærbart. Hvis socialdemokratiet havde holdt sig til det, havde de ikke skullet høre bebrejdelser fra min side. Jeg synes somme tider, det kniber lidt, men o.k., det er ærbart at vedstå et forlig, man har indgået. Men den efterfølgende del af ordførertalen var jo den rene skinbarlige liberalisme. Den blev prædikeret fra socialdemokratiets side, og det kan jeg ikke se skulle være nødvendigt over for disse to lovforslag.

Det kan da være, at lovforslagene skyder over målet. Det vil jeg være tilbøjelig til at synes de gør til en vis grad. Jeg tror såmænd heller ikke, det er kommunisternes sigte nøjagtig at få disse tal gennemført. Jeg vil da tro, at det, man ønsker med disse forslag, er at rette opmærksomheden mod selve selskabsbeskatningen. Jeg kan være helt enig med forslagsstillerne i, at den er for ringe i dag.

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 30 er anført de fordele, som arbejdsgiverne har fået. Jeg synes, regeringspartiet skulle tænke om igen, og at man skulle møde til udvalgsarbejdet betydelig mere positivt, end både ministeren og den socialdemokratiske ordfører har givet udtryk for. Jeg synes, vi fordomsfrit skal forsøge at se på beskatningen af aktieselskaber.

Det være sagt fra SFs side, at vi vil gå i gang med et sådant udvalgsarbejde med hen-

[Ole Olsen]

blik på at få skærpet beskatningen af aktieselskaber, ikke nødvendigvis som i det forslag, der ligger her, men dog en skærpelse. Det forekommer uforståeligt, at socialdemokratiet og måske andre, som vi ikke har hørt endnu, ikke er i stand til fordomsfrit at undersøge disse problemer, men falder over disse stakkels forslag på den ret voldsomme måde, som det skete.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige sammenfattende om de to lovforslag, at vi ikke kan støtte dem.

Det er rigtigt, som det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 30, hvor der opregnes en hel række ændringer, der er gennemført rent midlertidigt til gavn for erhvervslivet, at man derigennem har lettet erhvervslivets byrder, men det, der er tale om her, er jo, at man vil gennemføre en stramning permanent for selskabsbeskatningen.

Når man foreslår, at selskabsbeskatningen skal ændres fra som nu at være 37 pct. af overskuddet til at være 66,66 pct., så foreslår man i virkeligheden, at den højeste sats, der gælder for personlige indkomster, skal anvendes for selskaber. Men er disse to størrelser, indkomsterne og overskuddet af selskaber, nu sammenlignelige? Hvad er det, man bruger en personlig indkomst til? Ja, det er til at skaffe personen et forbrug. Men hvad er det, man bruger et overskud i et selskab til? Det er naturligvis til at skabe nye arbejdspladser. Derfor kan man ikke sammenligne de to, og det, man reelt foreslår fra kommunisternes side, vil gøre det vanskeligt for aktieselskaber at skabe nye arbejdspladser eller bevare dem, man har. Det er ikke en rimelig vej at gå. Jeg synes tværtimod, man skulle overveje, om det ikke var rimeligt til de erhvervsvirksomheder, som ejes af enkeltpersoner, at sige: det, I tager ud til forbrug, skal naturligvis beskattes som al anden indkomst i dette land. Har I en stor indkomst, så er det en stor skat. Men det, som bliver stående i virksomheden, når lønnen til direktøren, driftslederen, hvad man vil kalde ham, er betalt, det står tilbage til at sikre arbejdspladsen, og det bør ikke beskattes med mere end 37 pct., sådan som det bliver i selskaber i dag. Så jeg vil gå den modsatte vej af hensyn til at sikre arbejdspladser.

Jeg kan heller ikke støtte forslaget om, at vi skal ophæve loven om dobbeltbeskatningen af udloddede selskabsindkomster. Det er ikke korrekt, når kommunisterne siger, at vi skulle genindføre en beskatning af det. Sagen er den, selv efter den moderate lettelse af de udloddede selskabsindkomster, at i yderste fald, altså når det lægges til en stor indkomst, er beskatningen reelt ca. 90 pct. Hvis man ønsker, at der overhovedet skal være noget som helst tillokkende ved at anbringe de penge, man sparer sammen, i erhvervsvirksomheder, så må man have nedsat den skatteprocent på 90.

Jeg mener, at man tværtimod på dette punkt burde se, om vi ikke kunne gå noget videre, sådan at det blev lige så fordelagtigt at anbringe sine penge i arbejdspladser, som det i dag er at anbringe dem i pantebreve, hvilket jo i hvert fald i en række tilfælde kun vil sige, at man låner sine penge til mennesker, der ønsker at skaffe sig et forbrug, som deres indkomst ikke er til. Jeg tror, at vi er nødt til også i vores skattelovgivning i meget høj grad at værne om de selskaber og de enkeltpersoner, som ønsker at oprette arbejdspladser. Ellers kommer vi aldrig væk fra den store og forfærdende arbejdsløshed, vi har.

Honoré (KrF):

Vi mener, at tiden ikke er inde til at skærpe beskatningen for erhvervslivet. Vi mener, også, det ville være mere værdifuldt helt at ophæve dobbeltbeskatningen, så det blev attraktivt for borgerne at investere i erhvervslivet. Derfor kan vi ikke støtte noget af de to lovforslag, og vi er også enige med de ordførere, der har sagt, at gennemførelsen af disse forslag ville betyde, at vi fik en stigende arbejdsløshed. Det kunne være interessant at få nogle beregninger over, hvor meget større arbejdsløsheden ville blive. Vi har noteret os, at kommunisterne gennem deres forslag tilsigter, måske ikke bevidst, men så i hvert fald ubevidst, en øget arbejdsløshed i Danmark.

Hjortlund Christensen (DR):

Jeg ville gerne have kunnet se hensigten med disse to lovforslag, nr. L 29 og L 30. Det kan jeg ikke. Med sådanne lovforslag burde der følge nogle tilsvarende forslag til ændring af hele det system, vi har, og da der

[Hjortlund Christensen]

ikke gør det, må det beklageligvis betragtes som simpel kommunistisk propaganda.

Det ligger desværre sådan, at man ikke i bemærkningerne til disse forslag har skelnet mellem, hvad de forskellige former for erhvervsliv står for. Det er, ligesom man glemmer, at man i realiteten har to former for erhvervsstruktur her i landet. Man har jo et mindre erhvervsliv, og så har man monopol-selskaberne, og jeg skal være den første til gerne at ville skille disse to parter ad på en fornuftig måde. Derfor mener jeg, at det er helt skudt over målet, når man ønsker ændringer fra 37 pct. til 66 $\frac{2}{3}$ pct. i udskrivning og med hensyn til kommunal udskrivning fra 15 pct. til 50 pct.

Det var interessant – når der nu ikke er nogen sideordnede forslag – at spørge, hvorfra forslagsstillerne egentlig vil skaffe dækning for det investeringsbehov, selskaberne fremover vil få, når de ikke får lov til at bruge disse midler til opsparing og nyinvestering. De store monopolselskaber har ikke problemer med at ændre deres priser og få disse omkostninger lagt på varepriserne, men det mindre erhvervsliv sidder i en helt anden situation. Det synes jeg er noget af det helt væsentlige ved disse to lovforslag, og jeg kan kun sige, at retsforbundet absolut ikke kan støtte dem.

Waldorff (VS):

Vi synes i VS, at det er meget nyttigt, at DKP i bemærkningerne til lovforslag nr. L 30 trækker op, hvad arbejdsgiverne faktisk har fået foræret siden septemberforliget i 1975. Specielt er den slags opremssninger nyttige til at sætte lys på, hvad indkomspolitik egentlig er for noget, nemlig slet og ret kapitaloverførsler fra lønarbejderne til virksomhederne. Det er ikke andet, og det kunne faktisk være meget rart, hvis man også sagde det direkte fra socialdemokratiets side i stedet for at skabe en formentlig bevidst forplumring med den stadige snak om, at det, man i virkeligheden ønsker, er en socialt retfærdig indkomspolitik, altså at man, samtidig med at man fører den her tale om en mulig socialt retfærdig indkomspolitik, fortsætter foræringen til selskaberne, til virksomhederne, både igennem direkte tilskud og igennem afskrivningsregler og lavere skatter.

Jeg mener også, at man i den forbindelse kan nævne LOs holdning til de her ting, som gang på gang går ud på at sige, at hvis man skal gå med til indkomspolitikken, må man kræve, at der også bliver gjort indhug i andre indkomster. Men hver gang accepterer LO ligesom socialdemokratiet, at retningen er den stik modsatte, nemlig at mens indkomspolitikken fortsætter over for lønarbejderne, så bliver tilskuddene til kapitalen større og større.

Der kunne være grund til at opholde sig et øjeblik ved argumentationen for tilskud af forskellig art til kapitalen. Det bliver igen af skatteministeren kaldt beskæftigelsestilskud, og de borgerlige synger med på den samme melodi, nemlig at formålet med de lave beskatninger af aktieselskaberne er at bevare arbejdspladser osv. Det havde vi en større diskussion om i forbindelse med det sidste augustforlig, hvor en lang række spørgsmål og svar afslørede, at formodningerne om mere beskæftigelse ved kapitaltilskud ikke bygger på spor andet, end at man har nogle fromme ønsker om, at det faktisk vil virke sådan. Det er ønsker, som går stik imod, hvad al fornuft siger, nemlig at kapitaltilskud bliver brugt til at gennemføre rationaliseringer, hvad der skaber yderligere arbejdsløshed. Det bedste bevis for det er jo, hvad der faktisk sker, og hvad der faktisk er sket, siden man startede på de større udpumpninger med septemberforliget i 1975, nemlig at arbejdsløsheden vokser støt, og det bliver den ved med.

Det kan selvfølgelig også have andre årsager, men jeg mener, det er meget svært for regeringen og de borgerlige partier at tage virkeligheden til indtægt for, at det er rigtigt, når man siger, at kapitaltilskud betyder flere arbejdspladser. Når man skal forsvare arbejdsgivertilskud og vil påstå, at de faktisk giver arbejdspladser, så henviser man til de forskellige berømte økonomiske modeller, som man bruger i økonomisk sekretariat og i det økonomiske råd. Derfor kunne der være grund til at citere det sidste bilag, som skatteudvalget har fået fra det økonomiske sekretariat. Det hedder bilag 39 til L 208, og der siges, at ved beregningerne af forligets virkninger har man ligesom i regeringens oplæg forudsat, at det reaktionsmønster og de økonomiske sammenhænge, der har karakteriseret den danske økonomi gennem en længere

[Waldorff]

årrække, også er anvendelige i de aktuelle beregninger.

Denne længere årrække, som man henviser til, har ud fra argumentationens synspunkt den temmelig alvorlige skavank, at det er en højkonjunkturperiode, at man altså bruger modeller, som er udviklet under højkonjunktoren, til at forsøge at forudsige, hvad der sker under en lavkonjunktur. Det er helt stensikkert, at virkningen af forskellige tilskud er forskellig alt efter, hvilken konjunkturperiode de kommer til at fungere i, og en af de funktioner, der er af tilskud i den nuværende periode, er selvfølgelig, at virksomhederne forsøger at konsolidere sig på lidt længere sigt med udsigt til en længerevarende krise. Det betyder ikke, at man begynder at oprette nye arbejdspladser. Det betyder, at man forsøger at gennemføre rationaliseringer, som kan nedsætte lønomkostningerne. Man forsøger at høre til den del af kapitalen, som klarer sig igennem krisen i kraft af rationaliseringer.

Jeg skal til sidst sige, at vi kan støtte DKPs forslag. Vi ved selvfølgelig, at det ikke bliver gennemført, men derfor er det udmærket at rejse den slags krav.

Med hensyn til, hvilke virkninger det ville have, hvis det faktisk blev gennemført, mener jeg, man skal være meget forsigtig med at sætte tal på, der siger, at det vil forbedre beskæftigelsen med så og så meget. Jeg mener, at den virkning, der kan ligge i en skærpet selskabsskat, er, at man måske kan afværge nogle af de allermest vilde rationaliseringer, som foregår i øjeblikket, og derved altså tvinge den samlede kapital til at profitere på et lidt lavere niveau. Men det, som i hvert fald vil være en sikker virkning af forslaget, er, at man får skrabet nogle penge ind, som i dag bliver betalt af arbejderklassen over skatterne, og det er ikke småpenge, det drejer sig om. På den måde kunne man lette skatetrykket for lønarbejderne. Derfor kan vi støtte det.

Kaj Hansen (DKP):

Det drejer sig jo om to lovforslag. Først er det lovforslag nr. L 30 om ophævelse af den lov, som lempet dobbeltbeskatningen. Jeg husker den augustage i 1976, hvor man i et forlig, efter at man med arme og ben havde taget fra andre befolkningsgrupper, kom med

en appelsin i turbanen på 93 mill. kr., den skulle lige med, før det var forligsstof, som havde ligget, og nu var det blevet modent til at komme med i denne buket. Dette lovforslag skulle aldrig have været gennemført, og det er derfor, vi foreslår det ophævet.

Så kommer jeg til det andet forslag, som jo nok er det væsentlige i denne forbindelse. Jeg må først sige til hr. Erenbjerg, at der må være noget, hr. Erenbjerg har misforstået. Det her drejer sig ikke om, hvorvidt man foretrækker aktieselskaber fremfor enmandsfirmaer. Overhovedet ikke. Det drejer sig om, hvor meget skat aktieselskaber skal betale.

Til ministeren, som synes, vi har en udmærket selskabsskat: så skal vi lige fastslå, at Danmark har en af de laveste, om ikke den laveste, selskabsskat i Europa. Frankrig har en selskabsskat på 50 pct., og England har en selskabsskat på 52 pct. Vesttyskland hævede sidste år selskabsskatten for udenlandske selskaber fra 47 til 54 pct. I Italien har man en selskabsskat på 25 pct., men oveni lægger man den personlige skat, som betales til kommunen. Den får aktieselskaberne også. Ud fra de sammenligninger er det aldeles rimeligt at hæve aktieselskabsbeskatningen i Danmark.

Jeg er nærmest rørt til tårer over at høre om det betrængte erhvervsliv. Jeg er rørt til tårer over, at man er så bekymret for, hvor disse erhvervsvirksomheder skal få penge fra til at investere, hvis man hæver deres aktieselskabsbeskatning. Nu bør man nok følge en lille smule med i, hvad der foregår inden for erhvervslivet, når man skal diskutere dets økonomiske problemer. Danmarks Statistik har lavet en undersøgelse, der dækker alle industrivirksomheder med over 20 beskæftigede, og her var billedet fra 1974 til 1975 klart en mindre tilbagegang i de samlede profiler, men fordelt på den måde, at de mindre virksomheder havde et væsentligt fald modsat de store virksomheder med over 1.000 beskæftigede, de havde profitstigninger på 40 pct.

Man har talt om den lange remse, vi har skrevet i bemærkningerne til lovforslag nr. L 30 om støtte til erhvervslivet. Hvad har det så givet? Ja, ser vi på 1976, stadig væk ifølge Danmarks Statistik, viser det en profitstigning i forhold til 1975 på ikke mindre end 60 pct., og her er det karakteristisk, at 1976 har været et godt år over hele linjen. Selv de

[Kaj Hansen]

mindre og mellemstore virksomheder har haft store profitstigninger. Men virksomheder med f. eks. over 1.000 beskæftigede har stadig den største profitstigning, nemlig 70 pct., og disse virksomheder havde i 1976 24 pct. af den samlede omsætning i industrien.

Nu kan man altså se, hvad mange af de tilskud er gået til, som disse virksomheder har fået. Det har altså været til at hæve profitten.

Jeg tror, hr. Erenbjerg kender en mand, der hedder Thomas Nielsen. Han er formand for LO. Han har netop påvist, at disse tilskud til virksomhederne til investeringer ikke er investeret i nye arbejdspladser. Hr. Erenbjerg kan få et betragteligt materiale fra LO, der dokumenterer dette. Det er altså i modstrid med, hvad hr. Erenbjerg siger om disse ting.

Så er der nogen, der har sagt, at vi har skudt over målet, når vi siger, vi vil op på 66⅓ pct. Det kan vi jo diskutere. Vi mener ikke, vi har skudt over målet, men det er da helt klart, at kan der samles et flertal for at hæve aktieselskabsbeskatningen til 50 pct., 55 pct. eller mere, så hilser vi det som et fremskridt, og så er vi da til at snakke med om selve tallet.

Men man bør også erindre, at forslaget har et dobbelt formål, idet det jo går ud på at hæve kommunernes andel af aktieselskabsbeskatningen. De får ³/₂₀ nu, og det er jo meget beskedent, men det er kommunerne, der i meget høj grad må afholde mange udgifter for erhvervslivet på den ene eller den anden facon i de kommunale områder. Det er også sådan, som alle ved i denne sal, at folketinget i uhyggelig grad har skubbet en lang række tidligere statslige udgifter over på kommunerne. Er det så ikke også rimeligt, at kommunerne får en større andel af aktieselskabsbeskatningen?

Jeg vil næsten vove at påstå, at hvis man hævede aktieselskabsbeskatningen og gav kommunerne 50 pct. af provenuet, ville det skaffe flere arbejdspladser, end hvis man lod pengene ligge som overskud i de forskellige aktieselskaber. Der er altså to virkelig gode formål med at gennemføre dette forslag, og jeg håber på, at vi i udvalget i hvert fald kan komme så langt, at vi på den ene side får hævet aktieselskabsbeskatningen og på den anden side opnår, at kommunerne får et

større provenu af aktieselskabsbeskatningen, end det i dag er tilfældet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af:

Forslag til lov om afskaffelse af kapitalvindingskatten [af Ove Jensen (FP) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 32. Fremsat 11/10 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Det er jo ikke nødvendigt at tage noget manuskript med op på talerstolen i anledning af fremskridtspartiets lovforslag. Det er 6. gang, fremskridtspartiet fremsætter præcis det samme forslag, og jeg går ud fra, det bliver 6. gang, fremskridtspartiet kommer til at stå alene med præcis det samme forslag. Det er spild af vores tid, og skønt fremskridtspartiet vel som intet andet parti er gået til valg på at nedbringe papirusseriet, bidrager det med den slags forslag, spørgsmål osv. i højere grad til papirusseriet herinde i folketinget, end noget andet parti gør. Man skal ikke indgå væddemål heroppe fra talerstolen, men jeg tror, at fremskridtspartiet står helt alene med forslaget. Vi skal om lidt behandle et forslag fra venstre, konservative, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, som godt nok går ud på at lette særlig indkomstskat, for så vidt angår fast ejendom, til nærmest ukendelighed, men jeg går ud fra, at man fastholder princippet om særlig indkomstskat, i hvert fald i det forslag, der skal